

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1To/9/2012
Identifikačné číslo spisu:	5005010029
Dátum vydania rozhodnutia:	13.03.2013
Meno a priezvisko:	JUDr. Pavol Toman
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:5005010029.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky na verejnom zasadnutí konanom dňa 13. marca 2013 v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Pavla Tomana a sudcov JUDr. Pavla Farkaša a JUDr. Gabriely Šimonovej v trestnej veci proti obžalovanému Ing. T. W. , pre trestný čin sprenevery podľa § 248 ods. 1, ods. 5 Tr. zák., o odvolaniach krajského prokurátora a obžalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Žiline zo dňa 21. mája 2012, sp. zn. 3 T 5/2005, rozhodol

rozhodol:

Podľa § 256 Tr. por. účinného do 1. januára 2006 odvolania krajského prokurátora a obžalovaného Ing. T. W. sa z a m i e t a j ú .

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom Krajského súdu v Žiline bol obžalovaný Ing. T. W. uznaný za vinného zo spáchania trestného činu sprenevery podľa § 248 ods. 1, ods. 5 Tr. zák. účinného do 1. januára 2006, na tom skutkovom základe, že

ako konateľ obchodných spoločností E.S. Auto, s.r.o. Žilina, Helago Auto, s.r.o. Žilina, Helago Motor, s.r.o. Žilina a Helago Car, s.r.o. Žilina, zaoberajúcich sa predajom osobných motorových vozidiel zn. SEAT, Suzuki, Mazda a Volvo uzatvoril s leasingovou spoločnosťou CAC Leasing Slovakia, a.s. Bratislava rámcové zmluvy a dodatky č. 1, 2 a 4 k nim, v rámci ktorých bolo tiež dohodnuté poskytovanie zálohových platieb spoločnosťou CAC Leasing Slovakia, a.s. uvedeným spoločnostiam do výšky 2 mil. Sk, pričom poskytnuté zálohové platby sa uvedené spoločnosti zaviazali zúčtovať vždy do jedného mesiaca odo dňa poskytnutia zálohy, ktorú podmienku si spoločnosť E.S. Auto, s.r.o. Kragujevská 9, Žilina plnila do 29. novembra 2000, spoločnosť Helago Auto, s.r.o. Kragujevská 9, Žilina do 31. augusta 2000, spoločnosť Helago Motor, s.r.o. Kragujevská 7, Žilina do 24. augusta 2000 a spoločnosť Helago Car, s.r.o. Kragujevská 9, Žilina si uvedenú povinnosť plnila do 18. apríla 2000, v nasledujúcom období v presne nezistených dňoch po doplnení zálohových platieb na stanovený limit spoločnosťou CAC Leasing Slovakia, a.s. si spoločnosti E.S. Auto s.r.o., Helago Motor s.r.o., Helago Auto s.r.o. a Helago Car s.r.o. Žilina zverené finančné prostriedky ponechali bez toho, aby ich kompenzovali dodaním osobných motorových vozidiel poskytovateľovi zálohových platieb a tieto nevrátili ani prevodom finančných prostriedkov, ale Ing. T. W., ako konateľ uvedených spoločností,

rozhodol o ich použití na prevádzkové potreby predmetných spoločností, čím obchodnej spoločnosti CAC Leasing Slovakia, a.s. so sídlom na Hurbanovom námestí 1, Bratislava spôsobil škodu vo výške najmenej 6 625 123 Sk (219 914 eur), ktorá bola čiastočne v sume 4 000 000 Sk uhradená dňa 30. júna 2003.

Krajský súd za to podľa § 248 ods. 5 Tr. zák. s použitím § 40 ods. 1 Tr. zák. účinného do 1. januára 2006 uložil obžalovanému trest odňatia slobody na jeden rok s podmieneným odkladom jeho výkonu na skúšobnú dobu v trvaní tri roky.

V zákonnej lehote určenej v ustanovení § 248 ods. 1 Tr. por. účinného do 1. januára 2006 proti tomuto rozsudku podal odvolanie jednak obžalovaný Ing. T. W., prostredníctvom svojho obhajcu, a jednak krajský prokurátor.

Obžalovaný vo svojom odvolaní napadol výrok o vine, ako aj výrok o treste. Vyjadril názor, že v predmetnej veci nebola preukázaná subjektívna stránka trestného činu sprenevery a v danej súvislosti poukázal na výpovede svedka Ing. U. L., ktorý uviedol, že leasingová spoločnosť poskytovala prostriedky na obchodnú činnosť spoločnosti, týkajúcu sa predaja motorových vozidiel, pričom táto spoločnosť akceptovala určité riziko a možnosť z týchto prostriedkov nakúpiť náhradné diely alebo uhradiť faktúry. Vzhľadom na početnosť finančných operácií bolo komplikované rozlíšiť, ktoré platby sa práve realizujú. Menovaný svedok poukázal na zníženú citlivosť na strane leasingovej spoločnosti pri akceptovaní takéhoto podnikateľského rizika s vedomím vykonávania obchodnej činnosti jednotlivých predajcov.

Vyjadril názor, že je nemožné, aby sa jeden človek mohol starať o rozlišovanie platieb v desiatich firmách, pričom v jednotlivých firmách za platby zodpovedali konatelia vykonávajúci činnosť pri predaji automobilov. Leasingová spoločnosť, aj keď si zmluvne stanovovala podmienky účelového určenia poskytnutia finančných záloh, tieto podmienky v praxi nedodržiavala, finančné prostriedky neprichádzali na osobitný účet, ale len na účet cez ktorý obchodné spoločnosti vykonávali svoju bežnú obchodnú činnosť. Nemohli teda rozdeľovať jednotlivé platby a dodržiavať v skutočnosti nerealizovateľné podmienky zmluvy. Svedok L. na pojednávaní zo dňa 23. apríla 2012 doplnil a spresnil svoju výpoveď, objasnil niektoré skutočnosti týkajúce sa obchodnej činnosti a potvrdil aj akceptáciu zvýšeného podnikateľského rizika pri takomto spôsobe poskytovania finančných prostriedkov.

V časti pod bodom 2/ odvolania obžalovaný uviedol, že bol porušený princíp ultima ratio v trestnom konaní, pretože poškodená leasingová spoločnosť pokračovala v spolupráci so zmluvnými partnermi až do 10. septembra 2001 a následne nevyužila iné prostriedky na vymoženie dlhu, ale využila trestné oznámenie, ako najlacnejší a najjednoduchší prostriedok.

Odvolateľ ďalej dôvodil, že Ing. U. L. oproti svojim predchádzajúcim výpovediam navyše uviedol, že použitie poskytnutých finančných prostriedkov neskúmali, pretože zmluvne k tomu nemali určený žiaden osobitný účet, na ktorom by bol partner povinný viesť evidenciu a taktiež uviedol, že ich podmienkou bolo, aby vo výsledovke a v súvahe boli skladové zásoby vyššie ako výška zálohového financovania a uviedol, že jeho spoločnosti túto podmienku plnili. Predpokladali, že finančné zdroje budú prijímatelia využívať na svoju obchodnú činnosť súvisiacu s predajom automobilov, ktorou je celý balík fungovania spoločnosti, t.j. nákup, predaj, servis, náhradné diely, doplnky, reklama a podobne. Poškodeného zaujímala výlučne len návratnosť finančných prostriedkov, avšak tolerovali všetky vyššie uvedené riziká vyplývajúce z obchodnej činnosti. Z výpovede svedka Ing. L., teda možno usúdiť, že spoločnosť CAC Leasing Slovakia a.s. s tichým súhlasom tolerovala obchodnú činnosť spoločnosti a je možné z nej vyvodiť konkludentný súhlas leasingovej spoločnosti s nakladaním ich finančných prostriedkov jednotlivými prijímateľmi.

Pod bodom 4/ odvolania odvolateľ vyjadril námietku voči odôvodneniu napadnutého rozsudku, ktoré považuje za nedostatočné, a ako také za nepreskúmateľné.

Obžalovaný v ďalšej časti odvolania poukázal na obsah časti svojej záverečnej reči na hlavnom pojednávaní prvostupňového súdu, keď uviedol, že odkúpením pohľadávky Ing. P. došlo k naplneniu dohody so spoločnosťou CAC Leasing Slovakia a.s. Táto spoločnosť mala vedomosť, že peňažné prostriedky sa používajú na obchodnú činnosť a prevádzku firmy a s týmto postupom súhlasila a v spolupráci ešte vyše roka pokračovala.

Podľa jeho názoru rozhodnutie Krajského súdu v Žiline je predčasné. V priebehu trestného konania nebolo preukázané, že by nakladal s finančnými prostriedkami v rozpore s účelovým určením uzavretých zmlúv. Leasingová spoločnosť napriek tomu, že o situácii v jeho spoločnostiach vedela, a napriek rizikám pokračovala v spolupráci. Jeho skutok má obchodno-právny charakter, pričom skutky v bodoch 1/ a 2/ nie je možné oddeliť od skutku v bode 3/ obžaloby. Škoda bola poškodenej spoločnosti nahradená, pričom rokovania o spôsobe a čase splatnosti záväzku vylučujú jeho úmysel spáchať trestný čin.

Vzhľadom na uvedené okolnosti obžalovaný navrhol, aby najvyšší súd napadnutý rozsudok v celom rozsahu zrušil, a aby vec vrátil prvostupňovému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znova prejednal a rozhodol, prípadne, aby vo veci sám rozhodol o jeho oslobodení spod obžaloby.

Krajský prokurátor v dôvodoch svojho odvolania uviedol, že sa stotožňuje s rozhodnutím krajského súdu, pokiaľ tento vypustil skutky v obžalobe označených č. 1/ a 2/, ako aj s odsudzujúcim výrokom vo vzťahu ku skutku v bode 3/. Nesúhlasí však s výškou trestu uloženého obžalovanému. Poukázal v tejto súvislosti na skutočnosť, že pôvodným rozsudkom bol obžalovanému podľa § 248 ods. 1 Tr. zák. s použitím § 88 Tr. zák. uložený trest odňatia slobody na dva roky s podmieneným odkladom jeho výkonu na skúšobnú dobu v trvaní 5 rokov, pričom napadnutým rozsudkom tohto súdu mu bol pre trestný čin podľa § 248 ods. 1, ods. 5 Tr. zák. uložený ešte miernejší trest, a to na 1 rok s podmieneným odkladom na skúšobnú dobu v trvaní 3 roky (za použitia zmierňujúceho ustanovenia § 40 ods. 1 Tr. zák.).

Prokurátor vyjadril názor, že ani odstup času, ktorý uplynul medzi dvoma prvostupňovými rozsudkami (3 roky), ani odstup času, ktorý uplynul od spáchania skutku (12 rokov), a ani vypustenie časti protiprávneho konania obžalovaného, neodôvodňujú takúto diskrepanciu medzi oboma uloženými trestami.

Navrhol preto, aby odvolací súd podľa § 258 ods. 1 písm. e/ Tr. por. účinného do 1. januára 2006 zrušil napadnutý rozsudok v časti výroku o treste, a aby sám vo veci rozhodol a uložil obžalovanému prísnejší podmienený trest odňatia slobody alebo, aby popri treste odňatia slobody uložil mu aj primeraný peňažný trest.

Zástupkyňa Generálneho prokurátora Slovenskej republiky na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu navrhla, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky odvolaniu krajského prokurátora vyhovel, a aby odvolanie obžalovaného ako nedôvodné zamietol.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, na základe podaného odvolania krajského prokurátora a obžalovaného podľa § 254 ods. 1 Tr. por. účinného do 1. januára 2006 preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť všetkých výrokov napadnutého rozsudku, ako i konanie, ktoré mu predchádzalo. Zistil, že krajský súd rozhodol správne a v súlade so zákonom.

V rámci zisťovania a ustálenia skutkového stavu veci, krajský súd po zrušení jeho pôvodného rozsudku zo dňa 27. februára 2009, uznesením najvyššieho súdu zo dňa 7. decembra 2011, sp. zn. 1 To 9/2009, vykonal na hlavnom pojednávaní všetky potrebné dôkazy v intenciách odvolacieho súdu, tieto následne jednotlivo aj vzájomne s dôkazmi už skôr vykonanými náležite vyhodnotil a pri súčasnom rešpektovaní právneho názoru odvolacieho súdu ku skutkom pod bodmi 1/ a 2/ obžaloby krajského prokurátora dospel v novom, teraz napadnutom rozsudku, ku správny a úplný záverom, ktoré aj podľa názoru odvolacieho súdu plne zodpovedajú výsledkom vykonaného dokazovania vykonaného v predmetnej veci

v priebehu celého trestného konania.

Odvolací súd už v pôvodnom zrušujúcom uznesení vyslovil právny názor ku skutkom pod bodmi 1/ a 2/ obžaloby krajského prokurátora a prvostupňový súd tento názor plne rešpektoval a vypustil ich z napadnutého rozsudku, s čím sa najvyšší súd plne stotožnil.

Pokiaľ ide o skutok pod bodom 3/ obžaloby krajského prokurátora, Krajský súd v Žiline pri plnom rešpektovaní právneho názoru odvolacieho súdu správne uznal obžalovaného za vinného zo spáchania trestného činu sprenevery podľa § 248 ods. 1, ods. 5 Tr. por. účinného do 1. januára 2006, pretože výsledkami vykonaného dokazovania bolo aj podľa názoru najvyššieho súdu jednoznačne a bez akýchkoľvek pochybností preukázané, že obžalovaný si prisvojil cudziu vec, ktorá mu bola zverená, keď ako konateľ obchodných spoločností E.S. Auto, spol. s r.o. Žilina, Helago Auto, spol. s r.o. Žilina, Helago Motor, spol. s r.o. Žilina a Helago Car, spol. s r.o. Žilina v rozpore s rámcovými zmluvami a ich dodatkami, ktoré mal uzatvorené s leasingovou spoločnosťou CAC Leasing Slovakia, a.s. Bratislava rozhodol o použití zálohových platieb na prevádzkové potreby uvedených spoločností, čím spôsobil škodu uvedenej leasingovej spoločnosti vo výške najmenej 6 625 123 Sk, t.j. 219 914 eur, z čoho však bola čiastočne uhradená dňa 30. júna 2003 vo výške 4 000 000 Sk (132 776 eur).

Z vykonaného dokazovania, najmä z výpovedí svedkov Ing. F. U., konateľa spoločnosti E.S. Auto spol. s r.o. Žilina, Ing. T. C., konateľa obchodnej spoločnosti Helago Motor spol. s r.o. Žilina, Ing. T. L. zo spoločnosti Helago Car spol. s r.o. Žilina, L. J. vedúci predaja spoločnosti Helago Car, ako aj z výpovede svedka Ing. U. L., výkonného riaditeľa spoločnosti CAC Leasing Slovakia, a.s. Bratislava (ktorý bol vypočutý aj na novom hlavnom pojednávaní Krajského súdu v Žiline po zrušení pôvodného rozsudku odvolacím súdom) vyplýva záver, že finančné prostriedky zo zálohových platieb spoločností na priamy pokyn obžalovaného neboli používané na financovanie motorových vozidiel, ale boli použité v rozpore s rámcovými zmluvami na bežné prevádzkové potreby uvedených spoločností, ktorým konaním obžalovaný nepochybne naplnil zákonné znaky trestného činu sprenevery podľa § 248 ods. 1, ods. 5 Tr. zák. účinného do 1. januára 2006.

Najvyšší súd Slovenskej republiky si preto v plnom rozsahu osvojil tak skutkové, ako aj právne závery vo vzťahu k tomuto skutku, ku ktorému už aj vo svojom predchádzajúcom uznesení zo dňa 7. decembra 2011 vyslovil taký istý právny záver. Z uvedeného dôvodu nepovažoval za opodstatnené a dôvodné odvolacie námietky obžalovaného.

Odvolacia námietka obžalovaného založená na tvrdení, že absentuje preukázanie subjektívnej stránky trestného činu sprenevery nie je opodstatnená. Výpoveďami svedkov Ing. T. L. a L. J. bolo preukázané, že obžalovaný vydal výslovný príkaz na obchádzanie rámcových zmlúv uzavretých so spoločnosťou CAC Leasing a.s., pričom treba zdôrazniť, že tieto zmluvy dôsledne upravovali účel využitia poskytnutých finančných prostriedkov. Obžalovaný tým, že ako majiteľ vyššie uvedených obchodných spoločností prikázal príslušným zodpovedným vedúcim pracovníkom, aby využívali tieto finančné prostriedky na iné účely, naplnil pojmové znaky uvedeného trestného činu. Skutočnosť, že leasingová spoločnosť akceptovala určitú mieru rizika je z hľadiska jej podnikateľského zamerania celkom logickou a nemá žiaden vplyv na otázku trestnoprávneho posúdenia konania obžalovaného v tejto časti. Obžalovaný, ako majiteľ obchodných spoločností, po podpísaní rámcových zmlúv, resp. jej dodatkov, bol povinný zabezpečiť režim finančných prostriedkov leasingovej spoločnosti tak, aby ich toky a účel využitia boli plne kontrolovateľné a v tomto zmysle mal príslušných vedúcich prevádzok upraviť.

V tomto zmysle nie je akceptovateľná ani odvolacia námietka obžalovaného, že poškodená spoločnosť konkludentne súhlasila s iným využitím finančných prostriedkov resp., že spoločnosť nevykonávala kontroly účelu ich využitia. Odhliadnuc od skutočnosti, že takto jednoznačne sa nevyjadril na hlavnom pojednávaní prvostupňového súdu dňa 23. apríla 2012, ani svedok Ing. L., v danej súvislosti treba zdôrazniť, že v takom prípade by dôvodne vyvstala otázka samotnej podstaty a zmyslu existencie rámcových zmlúv. Niet žiadnych pochybností o tom, že tieto zmluvy mali svoje opodstatnenie a mohli spĺňať svoj účel len vtedy, ak boli dôsledne plnené. Z tohto pohľadu sa javí obhajoba obžalovaného v

tejto časti skôr účelová a značne subjektívna.

Odvolací súd si preto v celom rozsahu osvojil záver krajského súdu, že je zrejmé, že si obžalovaný prisvojil zverené finančné prostriedky s účelovým viazaním a týmto spôsobil na cudzom majetku škodu.

Úmyselné zavinenie obžalovaného bolo vykonaným dokazovaním preukázané, a to minimálne vo forme nepriameho úmyslu podľa § 4 písm. b/ Tr. zák. účinného do 1. januára 2006, teda s vedomím, že svojim konaním môže porušenie alebo ohrozenie záujmu chráneného trestným zákonom spôsobiť, a pre prípad, že ho spôsobí, bol s tým uzročený.

Vo vzťahu k predmetnému skutku obžalovaného (označeného v obžalobe krajského prokurátora, ako skutok pod bodom 3/) nie je možné akceptovať odvolacie námietky obžalovaného, že došlo k porušeniu princípu subsidiarity trestnej represie (tzv. princíp ultima ratio).

Svedok Ing. U. L. vo svojich výpovediach z prípravného konania potvrdil, že keď spoločnosť obžalovaného prestali zmluvne dohodnuté finančné limity zúčtovávať dodávkami automobilov a finančné prostriedky ani nevrátili, v decembri 2000 iniciovali u Ing. W., ako konateľa firiem, stretnutie, na ktorom ho informoval o tom, že on už de facto nie je partnerom na rokovanie, keďže svoje obchodné podiely vo firmách s ktorými boli v obchodnom vzťahu predal a teda už nie je ich konateľom. Pokračovateľskou firmou mala byť spoločnosť Autocentrum Helago spol. s r.o. Žilina a jej konateľom Ing. J. P.. Následne dňa 26. decembra 2000 bola menovaným podpísaná dohoda o pristúpení tejto spoločnosti k záväzkom s dohodou, že splní záväzok najneskôr do 31. januára 2001. K tomu však nedošlo a dňa 3. apríla 2001 bol dohodnutý spôsob spolupráce a splácania nedoplatkov a vyrovnania zálohového financovania. Následne po vykonaní zápočtu pohľadávok po odpredaji dvoch motorových vozidiel dňa 10. septembra 2001 došlo k prerušeniu akejkoľvek spolupráce. V období druhého polroka roku 2002 na stretnutí s Ing. W. bolo dohodnuté, že bude vyhotovený splátkový kalendár, avšak potom sa odmlčal, túto dohodu nesplnil a nezaslanie splátkového kalendára ani nijako nevysvetlil.

Z obsahu trestného spisu je zrejmé, že trestné oznámenie v predmetnej veci poškodenou spoločnosťou bolo podané orgánom polície dňa 28. apríla 2003. Až v nadväznosti na to Ing. W. dňa 16. júna 2003 kontaktoval spoločnosť CAC Leasing a.s., kedy prejavil záujem o vyrovnanie dlhu. Dňa 30. júna 2003 sa dostavil spoločne s Ing. P. do sídla leasingovej spoločnosti, kedy priniesli sumu 4 000 000 Sk.

Z uvedeného prehľadu skutkových okolností je nepochybne zrejmé, že poškodená spoločnosť od konca roku 2000 až do druhého polroka 2002 aktívne vykonávala rad krokov, ktorými sa snažila získať späť svoje finančné prostriedky a až po tom, keď obžalovaný prestal s poškodenou spoločnosťou komunikovať a dovtedajšie prostriedky sa javili ako zrejme neúčinné, bolo dňa 28. apríla 2003 podané spoločnosťou CAC Leasing spol. s r.o. trestné oznámenie (č.l. 18, zväzok 1 vyšetrovacieho spisu).

Podľa názoru odvolacieho súdu, krajský súd, vzhľadom na zmenenú právnu situáciu oproti pôvodnému svojmu rozsudku, nepochybil ani pri rozhodovaní o uloženom treste obžalovanému, keď mu v rámci zákonom určenej trestnej sadzby uložil miernejší trest odňatia slobody vo výmere jedného roku a jeho výkon za splnenia zákonných podmienok podmiennečne odložil na skúšobnú dobu v trvaní troch rokov.

Najvyšší súd nezistil žiadny dôvod pre zmenu výroku o treste, pričom treba zdôrazniť, že nezistil ani dôvodnosť odvolacích námietok krajského prokurátora, ktorý sa dožadoval uloženia prísnejšieho trestu odňatia slobody obžalovanému, i keď v jeho podmiennečnej forme, spolu s uložením peňažného trestu. V tomto smere odvolací súd poukazuje predovšetkým na značný časový odstup od spáchania trestného činu, ku ktorému došlo ešte v roku 2000. Tento dlhší časový odstup prvostupňový súd vyjadril v použití zmierňovacieho ustanovenia § 40 ods. 1 Tr. zák. pri uložení trestu odňatia slobody obžalovanému pod dolnú hranicu trestnej sadzby príslušného trestného činu, a to aj s podmiennečným odkladom jeho výkonu. Takéto zohľadnenie odstopu času od spáchania skutku, odvolací súd považuje za primerané, spravodlivé a dostatočné, a preto na druhej strane ani nemohol akceptovať odvolacie námietky prokurátora vo vzťahu k uloženému trestu, ktorý sa domáhal prísnejšieho trestného postihu.

Uložený trest, pod dolnou hranicou prípustnej trestnej sadzby, je aj podľa názoru odvolacieho súdu správny, zohľadňujúci neprimeranú dĺžku trestného konania.

Podľa § 2 ods. 4 Tr. por. účinného do 1. januára 2006 orgány činné v trestnom konaní musia (okrem iného) trestné veci prejednávať čo najrýchlejšie a musia dôsledne zachovávať občianske práva zaručené ústavou.

Podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov a v jeho prítomnosti, a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom.

Ak by konanie prebiehalo bez prieťahov, došlo by k jeho skončeniu v primeranej lehote a nie až po takmer trinástich rokoch od spáchania skutku.

Podľa § 40 ods. 1 Tr. zák. účinného do 1. januára 2006, ak má súd vzhľadom na okolnosti prípadu alebo vzhľadom na pomery páchatel'a za to, že by použitie trestnej sadzby odňatia slobody ustanovenej týmto zákonom bolo pre páchatel'a neprimerane prísne a že možno účel trestu dosiahnuť i trestom kratšieho trvania, môže znížiť trest odňatia slobody pod dolnú hranicu trestnej sadzby ustanovenej týmto zákonom.

Najvyšší súd Slovenskej republiky k tomu dodáva, že pod okolnosťami prípadu v zmysle ustanovenia § 40 ods. 1 Tr. zák. účinného do 1. januára 2006 treba rozumieť nie len okolnosti činu - užšie vymedzenie, ale aj tie ďalšie okolnosti, ktoré nemajú súvislosť len so samotným skutkom a jeho právnym posúdením, ale aj s jeho prerokúvaním podľa ustanovení trestného poriadku - širšie vymedzenie (viď napr. aj rozhodnutie NS SR z 30. mája 2000, sp. zn. 6 To 16/2000).

V prerokúvanom prípade sa vyskytli také okolnosti spočívajúce v prieťahoch v konaní, ktoré neboli zavinené obžalovaným, že ukladanie prísnejšieho trestu odňatia slobody by bolo pre obžalovaného neprimerane prísne a že účel trestu možno dosiahnuť uložením trestu kratšieho trvania.

Vzhľadom na všetky vyššie uvedené dôvody Najvyšší súd Slovenskej republiky odvolania krajského prokurátora, ako aj obžalovaného Ing. T. W. zamietol ako nedôvodné.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.